

antifa community

ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ

ΟΜΑΔΩΝ ANTIFA COMMUNITY / ΤΕΥΧΟΣ 12 / ΜΑΗΣ 2013

Η ΚΟΡΗ ΜΑΣ ΜΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΗ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ
ΜΑΛΑΚΑΣ. ΛΕΕΙ ΠΩΣ Η ΜΟΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΟΥ
ΚΑΝΕΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΩ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΒΑΖΕΙ
ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΜΟΥ, ΤΟΝ ΜΠΑΤΣΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΚΙ ΕΜΕΝΑ ΝΑ
ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΝΑ ΑΚΟΥΜΕ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗ ΕΝΩ ΜΕ
ΚΟΡΟΪΔΕΟΥΝ, ΦΤΗΝΑΙΟΥΝ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΟΥ
ΚΑΙ ΜΕ ΒΑΡΑΝΕ.

ΜΗ ΔΙΝΕΙΣ ΣΗΜΑΣΙΑ,
ΕΤΣΙ ΤΟ ΛΕΕΙ, ΣΕ ΖΗΛΕΥΕΙ.

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε

πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό. [antifacommunity@yahoo.gr]

antifa
community

Είδα έναν κουτσο να τρέχει, σάββατο μεσημέρι στην πατησίων, είχε ένα πόδι και μια πατερίτσα στην αρχή νόμισα ότι έτρεχε γιατί τον κυνηγούσαν αηλιά εκείνος έτρεχε για να προλάβει το λεωφορείο και γελούσε και μαζί του έτρεχαν και δυο πιτσιρίκια ξεκαρδισμένα στα γέλια και ήταν κι οι τρεις από αηλιού από την ασία μάλλον και το πόδι ποιος ξέρει μπορεί και να χε μείνει εκεί μπορεί να το έχασε στον πόλεμο που του καναν στη χώρα του ή σε έναν από τους πολέμους που του καναν στο δρόμο από τη χώρα του για εδώ και εκείνος έτρεχε και γελούσε γελούσε κι έτρεχε και σ αυτό που κανε δεν κουβάλαγε ίχνος μизέριας πάνω του από κείνη τη μизέρια που κάθε μέρα βλέπεις στα πρόσωπα κάποιων ανθρώπων που τους έχουν συμβεί πολύ λιγότερα από το να τους κάνουν πόλεμο ή να χάσουν ένα πόδι ανθρώπων που 'χουν δυο πόδια γερά κι ένα σπίτι που ποτέ στη στέγη του δε σφυρίξαν σφαίρες που κανέναν μπάτσος ποτέ δεν τους κυνήγησε και που η ζωή τους ποτέ δεν περπάτησε σε τεντωμένο σχοινί δίχως δίχτυ ανθρώπων που δε μπορούν να τρέξουν για την ακρίβεια δε μπορούν να κάνουν ούτε βήμα γιατί είναι τελικά η καρδιά ο κουτσός έτρεχε με την καρδιά

“ Δύο εβδομάδες πριν από μια θλιβερή επέτειο των θεσμικών, την πρωτομαγιά, οι αφέντες του κόσμου έχουν ανοίξει τα περισσότερα από τα χαρτιά τους. Απέναντι στην τάξη μας, απέναντι στους αληθινούς δημιουργούς του πλούτου, έχουν ξετυλίξει όλο το κατακάθι των τεχνικών διαίρεσης ταπείνωσης και ελέγχου. Ρατσισμός, εθνικισμός, νομοθετημένη υποτίμηση της εργασίας, στρατόπεδα συγκέντρωσης, μαφιόζικος έλεγχος και σφαίρες στο ψαχνό. Οι επιστάτες της μανωλάδας είναι ένας μόνο κρίκος μίας αλυσίδας από μαφιόζους, μπάτσους φασίστες και νομοθέτες που μας περικυκλώνουν.

Δύο εβδομάδες πριν από μια θλιβερή επέτειο των θεσμικών, την πρωτομαγιά, οι μετανάστες εργάτες

της μανωλάδας, απλήρωτοι όπως χιλιάδες από εμάς, «μαύροι» όπως χιλιάδες από εμάς, απαγορευμένοι όπως χιλιάδες μετανάστες από εμάς, και σίγουρα μέσα στις χειρότερες συνθήκες, γνώριζαν καλά τι είχαν να αντιμετωπίσουν. Και επέλεξαν το μόνο αξιοπρεπές, το μόνο ρεαλιστικό. Να οργανωθούν συλλογικά και να αντισταθούν.

Οι εργάτες της μανωλάδας ΓΝΩΡΙΖΑΝ τι είχαν μπροστά τους, πριν τους σημαδέψουν οι επιστάτες τους και ο ανθρωπισμός των σοκαρισμένων κυβερνο - αριστερών δεν τους ήταν χρήσιμος χτες, δεν θα τους είναι και αύριο. ΕΜΑΘΑΝ όμως ΚΑΙ ΣΕ ΕΜΑΣ με τον αγώνα τους, πώς τίποτα δεν τελείωσε, πως οι λογαριασμοί μας παραμένουν ανοικτοί με τα αφεντικά αυτού του κόσμου.

Η δική μας αλήθεια μένει προσωρινά βουβή και οπωσδήποτε καλυμμένη από αριστερές και δεξιές φλυαρίες. Αλλά κουφάλες μην χαίρεστε: την τελευταία μας λέξη δεν την έχουμε πει ακόμη...

**Δεν υπάρχει ουρανός τόσο βαρύς
που να είναι εμπόδιο,
όταν αποφασίζουμε να σκώσουμε το κεφάλι.**

απ' την προκήρυξη που μοιραζόταν στη διαδήλωση της εργατικής αντιφασιστικής δράσης για τα γεγονότα της Μανωλάδας // www.erad.gr

"ΕΙΔΙΚΗ ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΚΟ";

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΑ ΒΑΣΙΚΑ: ΚΛΩΤΣΙΕΣ ΣΤΑ ΝΤΟΠΙΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ!

12 μέρες και κάπου 250 χιλιόμετρα από το συμβάν της Μανωλάδας, πιο «πολιτισμένα» και χωρίς εμφανείς καραμπίνες στα χέρια, τα ντόπια αφεντικά και το κράτος τους έσπευσαν να θυμίσουν, σ' όποιον είχε αμφιβολίες, ποιος είναι ο ρόλος τους.

Βάσει μιας «**ειδικής τροπολογίας**» 15000 υπάλληλοι του δήμων απολύονται και, στα καπάκια, προσλαμβάνονται άλλοι τόσοι -με μισθό όμως κατώτερο του νόμιμου ισχύοντα βασικού μισθού (490 ευρώ). Και ως εκ θαύματος, με μια κίνηση, οι πόρτες για την πτώση του (νόμιμου θεσμικά) μισθού ανοίγονται διάπλατα: με τη χρήση και της «χαριτωμένης» έκφρασης «με μισθό *όχι* ανώτερο από 490 ευρώ». Αυτός ο σουρεαλιστικός αντίστροφος ορισμός του βασικού μισθού υποθέτουμε πως προφυλάσσει τα αφεντικά απ' τη γνωστή τους έμφυτη διάθεση να μοιράζονται και να χαρίζουν. Σαν να ήλνε ότι «εντάξει μωρέ, να δώσουμε λεφτά στον προλητάριο αλληά να μην τον κακομάθουμε κιόχλας, γιατί μετά μπορεί να τρελαθεί και τα φάει στο καζίνο ή σε αυτοκαταστροφικές καταχρήσεις στις μαγευτικές νήσους των Μαλβίδων».

Ακούγονται σουρεαλιστικά και γελοία όλα αυτά (και στο θεαματικό τους κομμάτι όντως είναι) αλλήλ τα υλικά τους αποτελέσματα μόνο τέτοια δεν είναι. Γιατί η κατάσταση είναι ότι η εργασία υποτιμάται όλο και πιο ακραία και ότι τα αφεντικά όπως και το κράτος τους θέλουν να

αποδείξουν ότι τους παίρνει να κρατάνε όλο και λιγότερο και τα προσχήματα: Να κάνουν μια συνθήκη που ήδη ισχύει *πραγματικά* για όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της εργατικής τάξης, να ισχύει και *τυπικά* –και χωρίς να τρέχει και κάστανο. Και πέρα απ' όλα αυτά, να στήνουν και διάφορες εσωτερικές ψευτοκοκορομαχίες που αποζητούν ακόμα ηλίθια (ή ξεφτιλισμένα) βλέμματα να τις χαζεύουν.

Και αυτό εδώ είναι πρόβλημα. Το ότι σε μια κοινωνία που τα αφεντικά βγαίνουν στην επίθεση όλο και πιο ξεδιάντροπα, μέσα σε μια παγκόσμια συνθήκη που οι πολυεθνικοί προλητάριοι καλούνται όλο και πιο βίαια να φτηνύνουν τη ζωή και την εργασία τους, υπάρχουν ακόμα πολλοί που περιμένουν αριστερά ή «συνετά» δεξιά αφεντικά να τους σώσουν.

Οι αλληπάλληλες μειώσεις του βασικού μισθού, πίσω από ελθεινούς θεαματικούς ψευτοσαμπουκάδες και διακηρύξεις για «ξεκαθάρισμα του πελατειακού κράτους», για όσους έχουν στοιχειωδώς καθαρά μάτια και συνείδηση θα 'πρεπε να 'ναι ένα, **διαρκές και καθημερινό, κάλεσμα για μάχη.** Μάχη ενάντια στην υποτίμηση μας, μάχη ενάντια στα ντόπια αφεντικά που κρύβονται πίσω από γενικόλογες κατηγορίες για την τρόικα.

Μάχη σαν κι αυτή που, ένα μήνα πριν, έδωσαν οι 200 απεργοί μπαγκλαντεσιανοί εργάτες στη Μανωλάδα. **Για την τάξη τους.** Για όλους μας.

Οι απόντες και οι απούσες των δρόμων αυτής της πόλης δε λείπουν σε κανέναν.

Η απουσία στους δρόμους δε γίνεται αντιληπτή, συνηθίζεται. Και οι συνέπειες αυτής της “συνήθειας” φέρνουν τη βαρβαρότητα ένα βήμα πιο κοντά στις πόρτες.

Η “Θέτις” είναι άλλη μια χαρντορ αστυνομική επιχείρηση. Έχει ως στόχο την «απομάκρυνση» των τοξικοεξαρτημένων από το κέντρο της πόλης υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες. Οι τοξικοεξαρτημένοι μεταφέρονται με περιπολικά και κλούβες σε α.τ καθώς και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας και της Κόρινθου και αφού καταγραφούν και εξεταστούν, αφήνονται, μερικές φορές να γυρίσουν και με τα πόδια από το στρατόπεδο, σαν να υποβάλλονται σε κανονικό καψόνι. Η επιχείρηση αυτή έχει αρχίσει να στρέφεται και προς τους άστεγους με τα ίδια φαινομενικά αδιευκρίνιστα κριτήρια.

Απο το καλοκαίρι του 2012, οι σκούπες των μπάτσων έχουν ήδη ένα τουλάχιστον επίσημο όνομα. Η επιχείρηση θέτις συμβαίνει κάπου στον απόηχο του Ξένιου Δία. Η επέκταση ενός μπάτσικου σχεδίου σε ακόμα ‘μερικές’ κοινωνικές ομάδες είναι άλλη μία καθαρή δήλωση πως στους βάρβαρους καιρούς της κρίσης, όλα τα ζητήματα θα αντιμετωπίζονται και θα λύνονται με όρους δημοσίας τάξης. Αφού η συνταγή πετυχαίνει πάνω σε μετανάστες,

με ώριμο πια το ράτσισμό, θα πετύχει εύκολα και στους τοξικοεξαρτημένους, τους άστεγους, και σε όποιον άλλον μένει ακόμα να υποδειχτεί από το κράτος και τα αφεντικά σα πρόβλημα, με ώριμη την ιδεολογία της υγειονομικής βόμβας, του υποβαθμισμένου κέντρου, με από καιρό ώριμο το τουμπεκί.

Δεν είναι κάτι καινούριο. Οι κοινωνικές ευαισθησίες τελειώνουν εδώ και πολύ καιρό μαζί με το κοινωνικό κράτος. Οι σκούπες, τα πογκρόμ, η εξέταση και η καταγραφή για μελλοντική χρήση, το στοίβαγμα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης πρώτα μεταναστών και μετά ντόπιων, είναι ο πόλεμος ενάντια στη φτώχεια που επεκτείνει τα περιεχόμενα του. Χωράει κι άλλους και για περισσότερους λόγους. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ‘για όσους...’ είναι **ο πόλεμος που επεκτείνει τα όπλα του**. Τα στρέφει σε όλο και περισσότερους.

Κάποιοι συνεχίζουν να γυρίζουν το βλέμμα από την άλλη, περιμένοντας το πόλεμο να έρθει ακόμη πιο κοντά, λες και δεν μπορούνε ήδη να τον ανασάνουνε. *Είναι συνένοχοι.*

Κάποιοι συμμετέχουν σ’ αυτό το πόλεμο ενεργά, υποδεικνύοντας τον Άλλον σα πρόβλημα, βάζοντας ανοιχτά τον εαυτό τους στη θέση του δήμιου. *Είναι εχθροί.*

Μας έχουν από καιρό απέναντι τους.

Ποιοι ωφελοούνται

απ' τις τυφλ

>>>Στα μέσα Απρίλη δύο βόμβες πυροδοτήθηκαν κατά τη διάρκεια του Μαραθωνίου της Βοστώνης. Το αποτέλεσμα αυτών

των εκρήξεων ήταν τρεις νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες με διαμελισμένα άκρα, από τα θραύσματα των βομβών. Ήταν μια πράξη «τρομοκρατίας», σύμφωνα με τις πρώτες δηλώσεις των αμερικανών αξιωματούχων. Ποιοι ευθύνονταν όμως γι' αυτό το μακελειό; Ποιοι είχαν συμφέρον απ' αυτή τη δολοφονία-στο-ψαχνό; Οι υπηρεσίες ασφαλείας άρχισαν να ερευνούν φωτογραφίες και βίντεο από το Μαραθώνιο, ψάχνοντας για υπόπτους που κουβαλούσαν σκουρόχρωμες τσάντες. Από όλο αυτό τον τεράστιο όγκο υλικού που εξετάστηκε, πολύ γρήγορα υποδείχτηκαν δύο αδέλφια τσετσενικής καταγωγής σαν οι βασικοί ύποπτοι. Με μοναδικό «αδιάσειστο» στοιχείο μερικές φωτογραφίες τους με τσάντες την ημέρα του Μαραθωνίου, οι ύποπτοι κυνηγήθηκαν από στρατό και αστυνομία. Ο ένας αδελφός σκοτώθηκε – είπαν – σε ανταλλαγή πυροβολισμών και ο άλλος συνελήφθη τραυματισμένος. Κάπως έτσι τα αντιτρομοκρατικά στερεότυπα του αμερικανικού (και όχι μόνο) κράτους φαίνονταν να επαληθεύονται για μια ακόμα φορά. Οι ύποπτοι (που πλέον είχαν αναβαθμιστεί σε δράστες) ήταν φανατικοί ισλαμιστές, γιατί τί άλλο μπορούν να είναι δυο αδέλφια με τσετσενική καταγωγή; Άλλωστε είναι πασίγνωστο εδώ και πολλά χρόνια, δηλαδή από την 11/9/2001 και μετά, ότι σαν «συνήθεις ύποπτοι» για τέτοιες ενέργειες υποδεικνύονται

POLICE LINE DO NOT CROSS POLI

οι ισλαμιστές τρομοκράτες: ομάδες «φανατικών» που εναντιώνονται στους πολέμους που έχουν εξαπολύσει οι ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, τη Βόρεια Αφρική και την Κεντρική Ασία. Αυτοί χρεώνονται τέτοιες τυφλές επιθέσεις, ακόμα κι αν πρέπει να διαστρεβλωθεί η κοινή λογική σε πολλές περιπτώσεις για να θεωρηθούν υπεύθυνοι. Στην περίπτωση της Βοστώνης λοιπόν οι αρχές είπαν (ξανά) ψέμματα για τα στοιχεία που είχαν εναντίον των τσετσένων αδελφών. Το κυριότερο στοιχείο που υπήρχε εναντίον τους (αληθά και εναντίον πολλών άλλων σε παρόμοιες επιθέσεις) ήταν η επιβεβαίωση των στερεοτύπων της ισλαμικής τρομοκρατίας. Στη ρητορική των υπηρεσιών ασφαλείας η φιγούρα του «φανατικού ισλαμιστή» είναι ένα είδος αυτοεκπληρούμενου στερεοτύπου. Κι είναι εύκολο να καταλάβει κανείς πόσο αξιοποιήθηκαν αυτά τα στερεότυπα: η πόλη της Βοστώνης και τα προάστια της για μια μέρα μεταφέρθηκαν vonτά κάπου στη Μέση Ανατολή. Η γιγαντιαία επιχείρηση του στρατού και της αστυνομίας στη πόλη συνοδεύτηκε από την κήρυξη στρατιωτικού νόμου ουσιαστικά, με απαγόρευση κυκλοφορίας μέχρι να εντοπιστούν οι «ύποπτοι». Αυτές οι στρατιωτικές επιχειρήσεις πόρτα-πόρτα που έχουν

ές βόμβες;

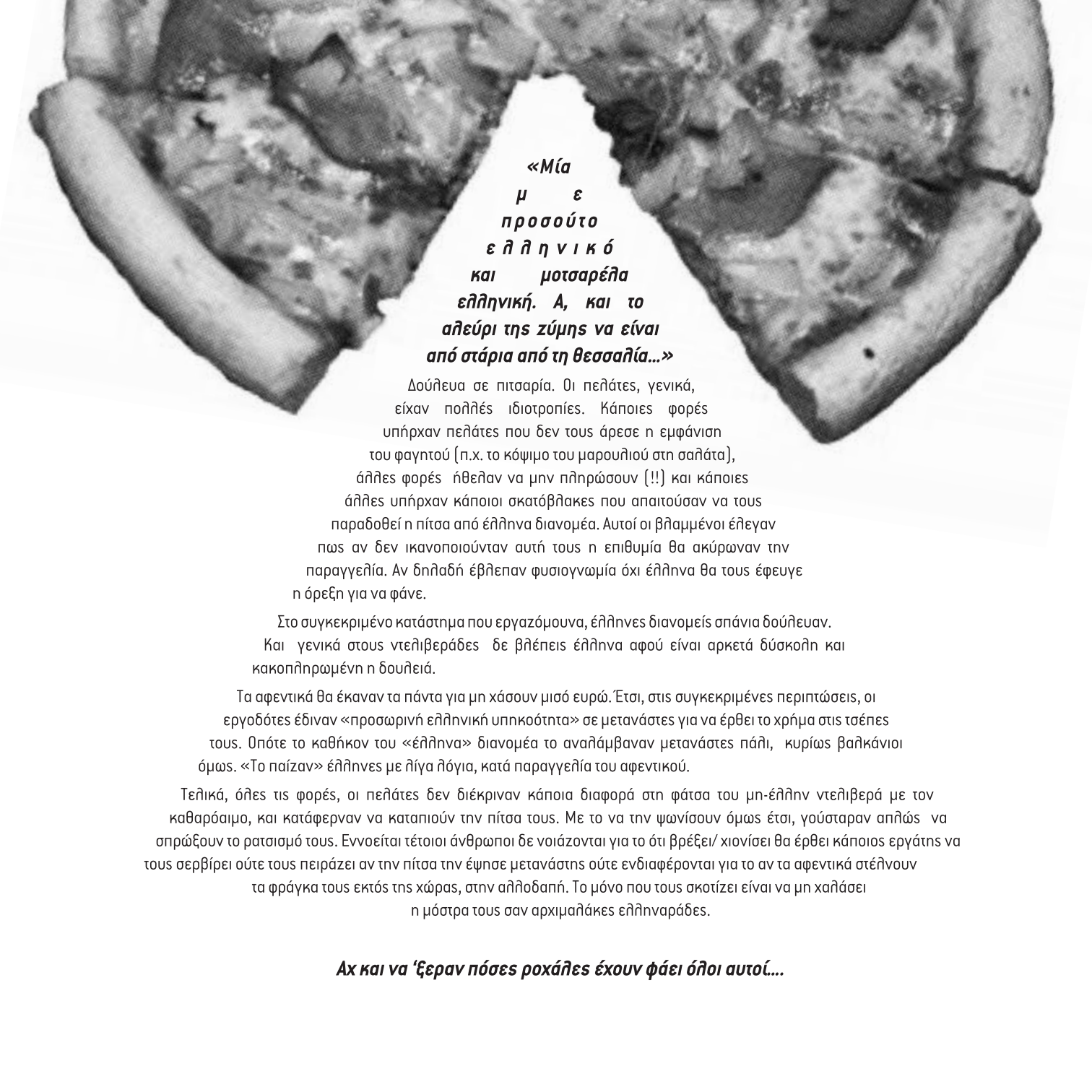
CE LINE DO NOT CROSS POLICE LINE

LINE D

χρησιμοποιηθεί κατά κόρον στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, είναι η πρώτη φορά που συμβαίνουν σε αμερικάνικο έδαφος και μάλιστα στην κλίμακα μιας ολόκληρης πόλης. Να λοιπόν ποιοι ωφελούνται πραγματικά από τέτοιες επιθέσεις: ωφελούνται εκείνοι που μπορούν να τις αξιοποιήσουν και να τις εντάξουν στους δικούς τους σχεδιασμούς. Κι αυτοί δεν είναι άλλοι από τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της στρατο/αστυνομίας, είτε μιλάμε για τις ΗΠΑ, είτε για οποιαδήποτε άλλη χώρα της Δύσης. Είναι αφελής λοιπόν όποιος νομίζει πως οι αμερικανικές αρχές ασφαλείας ενδιαφέρονται για τους τρεις νεκρούς και τους τραυματίες του Μαραθωνίου. Κάνουν τους δικούς τους αντιτρομοκρατικούς λογαριασμούς που στοχεύουν ταυτόχρονα, τόσο στις χώρες καταγωγής των κάθε φορά «υπόπτων», όσο και στο εσωτερικό του αμερικάνικου κράτους. Κι αν για το εξωτερικό οι εκστρατείες των ΗΠΑ σε Ιράκ και Αφγανιστάν αποδεικνύουν εύκολα αυτήν την άποψη, για το εσωτερικό η κατάσταση έχει διαφοροποιηθεί τα τελευταία χρόνια. Οι ΗΠΑ διαχειρίζονται το δικό τους μερίδιο απ' την

παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και η «αντιτρομοκρατία» δουλεύει και σαν αντιπερισπασμός και σαν επίδειξη δύναμης του αμερικάνικου κράτους. Στη χώρα με τους εκατοντάδες χιλιάδες αστέγους και τα εκατομμύρια ανέργων, βασική προτεραιότητα παραμένει η «υγεία» του συμπλέγματος της ασφάλειας. Το οποίο επιβεβαιώνει διαρκώς την κυριαρχία του και κερδίζει ακόμα περισσότερο χώρο στη διαχείριση της έκτακτης ανάγκης της κρίσης. Κι αν όλη' αυτά ίσως σας θυμίζουν μια χώρα γνωστή και μη εξαιρετέα, μια χώρα που έχει αναγορεύσει την αντιμεταναστευτική πολιτική και την «καταπολέμηση της εγκληματικότητας» σε πρώτη προτεραιότητα, μην εκπλησσετε. **Συμβαίνουν κι εδώ, συμβαίνουν κι αλλού, συμβαίνουν παντού:** αυτή είναι η έρημος του νέου ολόκληρωτισμού.

**«Μία
μ ε
προσούτο
ε λ λ η ν ι κ ό
και μοτσαρέλλα
ελληνική. Α, και το
αλεύρι της ζύμης να είναι
από σtάρια από τη Θεσσαλία...»**

Δούλευα σε πιτσαρία. Οι πελάτες, γενικά, είχαν πολλές ιδιοτροπίες. Κάποιες φορές υπήρχαν πελάτες που δεν τους άρεσε η εμφάνιση του φαγητού (π.χ. το κόψιμο του μαρουλιού στη σαλάτα), άλλες φορές ήθελαν να μην πληρώσουν (!!) και κάποιες άλλες υπήρχαν κάποιοι σκατόβηλακες που απαιτούσαν να τους παραδοθεί η πίτσα από έλληνα διανομέα. Αυτοί οι βλαμμένοι έλεγαν πως αν δεν ικανοποιούνταν αυτή τους η επιθυμία θα ακύρωναν την παραγγελία. Αν δηλαδή έβλεπαν φυσιογνωμία όχι έλληνα θα τους έφευγε η όρεξη για να φάνε.

Στο συγκεκριμένο κατάσταση που εργαζόμουν, έλληνες διανομείς σπάνια δούλευαν. Και γενικά στους ντελιβεράδες δε βλέπεις έλληνα αφού είναι αρκετά δύσκολη και κακοπληρωμένη η δουλειά.

Τα αφεντικά θα έκαναν τα πάντα για μη χάσουν μισό ευρώ. Έτσι, στις συγκεκριμένες περιπτώσεις, οι εργοδότες έδιναν «προσωρινή ελληνική υπηκοότητα» σε μετανάστες για να έρθει το χρήμα στις τσέπες τους. Οπότε το καθήκον του «έλληνα» διανομέα το αναλάμβαναν μετανάστες πάλι, κυρίως βαλκάνιοι όμως. «Το παίζουν» έλληνες με λίγα λόγια, κατά παραγγελία του αφεντικού.

Τελικά, όλες τις φορές, οι πελάτες δεν διέκριναν κάποια διαφορά στη φάτσα του μη-έλληνα ντελιβερά με τον καθαρόαιμο, και κατάφεραν να καταπιούν την πίτσα τους. Με το να την ψωνίσουν όμως έτσι, γούσταραν απλώς να σπρώξουν το ρατσισμό τους. Εννοείται τέτοιοι άνθρωποι δε νοιάζονται για το ότι βρέξει/χιονίσει θα έρθει κάποιος εργάτης να τους σερβίρει ούτε τους πειράζει αν την πίτσα την έψησε μετανάστης ούτε ενδιαφέρονται για το αν τα αφεντικά στέλνουν τα φράγκα τους εκτός της χώρας, στην αλλοδαπή. Το μόνο που τους σκοτίζει είναι να μη χαλάσει η μούστρα τους σαν αρχιμαλάκες ελληναράδες.

Αχ και να 'ξεραν πόσες ροχάλες έχουν φάει όλοι αυτοί...

[...απ' την αθήνα μέχρι τη σαλονίκη και από 'κεί μέχρι κάθε γειτονιά
ΚΛΩΤΣΙΕΣ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ]

and the oscar goes to...

...OH, NO,
NOT AGAIN!

Φέτος το όσκαρ καλύτερης ταινίας το πήρε το argo. Αν κοιτάξει κανείς τα φιλμ που έχουν κερδίσει αυτόν το τίτλο τα τελευταία χρόνια, θα συμφωνήσει πως στην πλειοψηφία τους οι ταινίες αυτές είναι από μέτριες μέχρι και μπουρδες. Το βασικότερο κριτήριο που διαλέγονται αυτές οι ταινίες για τη βράβευση, είναι κατά κύριο λόγο, το μήνυμα που περνάνε. Και αυτό που περνάνε είναι αμερικάνικη προπαγάνδα.

Στο argo, ο «ποιντής» θέλει να δείξει πόσο κακοί είναι οι ιρανοί. Όσο εκτυλίσσεται το στόρι, τόσο μεγαλώνει ο φόβος του θεατή για τους ιρανούς. Για παράδειγμα, εμφανίζεται ξαφνικά ένας μουστακαλής και προκαλείται τρόμος αντάξιος με το να βλέπεις τον godzilla. Ως γνωστόν, το ιράν είναι νούμερο ένα εχθρός των ήπα και των ισραηλινών συμμάχων τους, εδώ και κάποιον καιρό. Οπότε οι ήπα για να δικαιολογούν πιθανές συγκρούσεις με το ιράν χρειάζεται να το κατασκευάσουν σαν εχθρό, στα μίντια, στις ταινίες, και να τον αναδεικνύουν καθημερινά σαν τέτοιο. Έτσι το argo ποτέ δεν έδειξε πχ γιατί οι ιρανοί επιτέθηκαν στην πρεσβεία των ήπα και όχι οπουδήποτε αλλού.

Μια άλλη τέτοια περίπτωση, με όσκαρ καλύτερης ταινίας και συνάμα άθλια, είναι το the hurt locker.

Όσκαρ καλύτερης ταινίας είχε πάρει και το rocky. Ναι, ο μποξέρ που εξολόθρευε με μπουινιές τον εκάστοτε εχθρό των ήπα βραβεύτηκε σαν το top του 1976. Στην αρχή, ο μπαλμπόσα τα έβαλε με τους μαύρους, μετά με τους σοβιετικούς, με τους κινέζους και τέλος με τους νέους. Ο ρόκι, ο παντοδύναμος αμερικάνος, τσάκισε τους πάντες σα μύγες για να δείξει ότι οι ηνωμένες πολιτείες κατατροπώνουν τους αντίπαλους. Όσο υπάρχουν μαύροι -«μετανάστες», ρώσοι - κομμουνιστές, σχιστομάτιδες -βιετναμέζοι, άραβες – άραβες, θα υπάρχουν οι άξιοι δυτικοί μαχητές να τους εξολοθρεύουν.

Τα όσκαρ είναι μια απάτη και δεν αξίζει η εξόρυξη χρυσού που γίνεται για τα αγαλματίδια. Χρησιμοποιεί για τα βιογραφικά των ηθοποιών στο χόλιγουντ. Είναι μια γκλάμουρ μπίζνα για να φτιάχνεται η νόρμα των ταινιών με στερεότυπα και ρατσισμό.

ανάμεσα στις γραμμές των media και τους τοίχους των ευτυχισμένων νοικοκυριών

Κάθε τόσο η λεγόμενη κοινή γνώμη «σοκάρεται» από περιστατικά ακραίας βίας κατά των γυναικών.

Τη μια είναι βιασμοί και δολοφονίες και την άλλη είναι περιστατικά ξυλοδαρμών μέχρι θανάτου, όπως εκείνο που συνέβη στη Ν.Μάκρη με δράστη πιθανό μέλος της Χ.Α. Για κάποιον που προσγειώθηκε το 2013 στην βίαιη πραγματικότητα της ελληνικής κοινωνίας, ίσως αυτή η βία να μοιάζει «πρωτόγνωρη». Δεν είναι καθόλου έτσι όμως. Δεν έγιναν τώρα βίαιοι οι έλληνες αρσενικοί. Εξασκούσαν από παλιά τα κόμπλεξ τους.

Η ελληνική κοινωνία πέρασε τις τελευταίες δεκαετίες τουλάχιστον δυο περιόδους βίας και απαξίωσης των γυναικών: πρώτα ήταν η φάση όπου εναντίον των ελληνίδων εφαρμόζονταν η πατροπαράδοτη βία του πατέρα-αφέντη, μια βία που κληινοτάαν στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού και σπάνια ακουγόταν κάτι γι' αυτή δημόσια. Μετά ακολούθησε η φάση των πληρωμένων βιασμών των μεταναστριών γυναικών στα κωλόμπαρα της ελληνικής επικράτειας. Ούτε γι' αυτή τη βία πολυακούγονταν πολλά: οι πελάτες-βιαστές και οι μαφιόζοι μαγαζάτορες είχαν τις πλάτες όλου του βόρθου του ελληνικού ρατσισμού, απ' την αστυνομία μέχρι τα

κανάλια. Τα ίδια ισχύουν και σήμερα - υπάρχουν ακόμα πολλά κωλόμπαρα για τους ντόπιους που έχουν να πληρώσουν.

Και τί συμβαίνει λοιπόν τώρα; Εκείνο που συμβαίνει είναι πως πολλοί ντόπιοι αρσενικοί που έχουν ανατραφεί με τη διεστραμμένη «σεξουαλικότητα» των βιασμών μεταναστριών, εφαρμόζουν και πάνω σε πολλές ντόπιες γυναίκες τα ίδια και χειρότερα. Αν τον καλό καιρό της ευμάρειας στα αντρικά μυαλά υπήρχε η ιδιοκτησία ενός γυναικείου προτύπου ως του «απόλυτου καταναλωτικού αντικειμένου», όπως πρόσταζε η εμπορευματοποίηση του γυναικείου σώματος (απ' τις τσόντες μέχρι τα κέντρα αδυνατίσματος) τώρα αυτό μετασχηματίζεται. Πλέον η ιδιοκτησία επί των γυναικείων σωμάτων μετατρέπεται σε μια συνθήκη βίαιης κατοχής. Οι βιασμοί και οι ξυλοδαρμοί γυναικών μέχρι θανάτου είναι μια σύνθεση των παλιών ιδεολογιών της «πατρίδας-θρησκείας-οικογένειας» και της βίας της κατανάλωσης.

Γιατί νέος ολοκληρωτισμός δεν είναι μόνο φασίστες και μπάτσοι. Είναι και όσα συμβαίνουν πίσω απ' τις κλειστές πόρτες των καθόλα «αξιοσέβαστων» ντόπιων...

NOTES
FROM THE
GROUND
UNDAL

>Οι Ορθολογιστές, οι Waxing Gibbous, οι I want the Moon και ο Sole (ΗΠΑ) θα είναι
πιν παρασκευή στις 24/5 στις 20:00 στο κτήμα δρακοπούλου
(Ανω Πατήσια, πατισίων 356-358), για το 6ο Antifa LIVE.

Ενάντια στην ξεφτίλα, ενάντια στα αφεντικά και τους
γλόμπους λακέδες τους, ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ.
Ξανά και ξανά και ξανά.

Σας περιμένουμε...

“Και κάπως έτσι αλλάξαν όλα μες σε μια στιγμή
και οι μάνες ράψαν των παιδιών τους τα μάτια
οι αλίτες στα στενά γιναν άγγελοι κι αυτοί
βάλαν φτερά και ορκιστήκανε ότι θα μας προσέχουνε
κι είναι καλό γιατί έτσι ξέρεις τι πρεσβεύουνε
κι όσο για την αλήθεια πήρε όπλο και βερίζει
οι ειδώσεις προειδοποιούνε τους ψεύτες να προσέχουνε
κι άστεγοι τώρα γίνανε βασιλείς με στέμμα
η πόλη γκρεμίστηκε από βρέφη που ήταν θλιμμένα
κι οι ματάδες που τη φύλαγαν είναι στις φυλακές
ήρθαν ανατροπές που δεν χωράνε σε εκπομπές
οι παπάδες μαζικά αυτοκτονούν στο άγιο όρος,
ούτε η πίστη δεν τους καλύπτει τις ενοχές [...]”
ορθολογιστές/
μία νύκτα μετά την τελευταία μέρα

www.antifalive.gr

